



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 208/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátska kancelária CIMRÁK, s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 6/2024 a jeho uzneseniu z 27. júna 2024 takto

### rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

### Odôvodnenie:

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. a), b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 6/2024 a jeho uznesením z 27. júna 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33T/7/2022-276 z 31. mája 2023 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený na trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 roka. Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 12 mesiacov. Skutok, pre ktorý došlo k odsúdeniu sťažovateľa, mal spočívať v ním spôsobenej dopravnej nehode, pri ktorej utrpela závažné zranenia jeho spolujazdkyňa.

3. Odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2To/71/2023-314 zo 4. októbra 2023 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tdo 6/2024 z 27. júna 2024 sťažovateľom podané dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu považuje za nepreskúmateľné, pretože dovolací súd sa v danej trestnej veci odchýlil od svojej rozhodovacej praxe bez toho, aby takýto postup odôvodnil. Podľa sťažovateľa je napadnuté rozhodnutie ústavne neudržateľné, v rozpore s princípom právnej istoty a spravodlivosti.

6. Ozrejmil, že z uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/13/2015 z 26. marca 2015 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) pod č. R 19/2016 vyplýva neprípustnosť vedenia trestného stíhania len „vo veci“ pri splnení podmienok § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatelom, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu. A práve o takúto situáciu v trestnej veci sťažovateľa išlo, keď skutok, pre ktorý bol odsúdený, sa stal 11. decembra 2021, uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku bolo vydané 25. decembra 2021, znalec bol v konaní ustanovený 22. februára 2022, k vypracovaniu znaleckého posudku došlo 7. marca 2022 a uznesenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku o vznesení obvinenia bolo vydané 8. apríla 2022. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľ nepovažoval za správny, pretože už 11. decembra 2021 existovalo dôvodné podozrenie, že došlo k spáchaniu trestného činu a bol známy a prítomný jeho páchatel. Orgány činné v trestnom konaní mali vykonať dokazovanie na účel zistenia doby liečby poškodenej a ustálenia právnej kvalifikácie skutku a po tom bez meškania vzniesť sťažovateľovi obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

7. Tým, že ak tak orgány činné v trestnom konaní nepostupovali, znemožnili uplatňovať sťažovateľovi ako zjavnému páchatelovi skutku jeho procesné práva ako osobe obvinenej, a to konkrétne právo namietať osobu znalca, klásť mu otázky a poskytnúť mu svoje vlastné podklady, ktoré by boli schopné ovplyvniť výsledok znaleckého dokazovania.

8. Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka akceptáciu postupu orgánov činných v prípravnom konaní. Zvýraznil, že už samotné uznesenie o začatí trestného stíhania obsahovalo označenie sťažovateľa ako páchatela, ako aj definíciu skutku.

9. Pokiaľ dovolací súd exemplifikatívne poukazoval na hypotetické možnosti priebehu skutku odôvodňujúce využitie znaleckého skúmania v danej veci, sťažovateľ k tomu uvádza, že nenamietal využitie znaleckého skúmania ako dôkazného prostriedku, ale to, kedy bol tento prostriedok

aplikovaný. Orgány činné v trestnom konaní vykonali znalecké dokazovanie ešte pred vznesením obvinenia napriek ich vedomosti, kto je za predmetný skutok zodpovedný, čím znemožnili sťažovateľovi uplatňovať jemu patriace procesné práva z pozície obvineného najmä voči znalcovi.

10. Argumentácia dovolacieho súdu je podľa sťažovateľa zmätočná, zjavne nereflektujúca zistený skutkový stav. Skutočnosť, že znalci mohli byť vypočutí na hlavnom pojednávaní, nemôže po procesnej stránke ozdraviť nezákonne vykonané dokazovanie. Ak je raz dôkaz vykonaný nezákonne (napr. ustanovenie znalca), nie je možné to ozdraviť tak, že znalec bude vypočutý na pojednávaní.

11. Najvyšší súd sa nevysporiadal ani s rozsiahlou a relevantnou argumentáciou týkajúcou sa absencie súhlasu poškodenej s trestným stíhaním sťažovateľa.

12. Napokon ako nepreskúmateľný a arbitrárny vníma sťažovateľ názor najvyššieho súdu, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku neboli naplnené. Súd musí obligatórne z úradnej povinnosti pri ukladaní trestu zohľadniť všetky poľahčujúce okolnosti, ktoré v konaní zistil, ale v jeho veci sa tak nestalo.

13. S poukazom na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že samotné nedostatočné odôvodnenie nemôže byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V danej veci si tak dovolací súd nesplnil svoje základné povinnosti a „odbil“ sťažovateľa niekoľkými vetami, ktoré nedávajú ani základné odpovede na dovolaním nastolené otázky.

14. Sťažovateľ zhrnul, že napadnuté uznesenie dovolacieho súdu je nedostatočné, nelogicky odôvodnené v rozpore s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, v rozpore so zisteným skutkovým stavom a nenapĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. a), b) a d) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 6/2024 a jeho uznesením z 27. júna 2024, ku ktorému malo dôjsť akceptáciou nesprávneho postupu orgánov činných v prípravnom trestnom konaní, ako aj nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, jeho arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou.

16. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

17. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

18. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84).

20. Vychádzajúc z uvedených zásad, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska požadovanej ochrany základných práv.

21. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že mu nebolo včas vznesené obvinenie, najvyšší súd ozrejmil, že začatie trestného konania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku sa v praxi uplatňuje aj pri deliktach, pri ktorých je zdanlivo známy páchatel', avšak nemožno určiť jeho zodpovednosť za prípadný trestný čin. Použitím tohto ustanovenia sa vytvára zákonný priestor na vykonanie takých procesných úkonov, ktoré vylúčia pochybnosti o tom, že páchatel'om bol napr. vodič motorového vozidla. Ilustroval, že v praxi môže nastať situácia, v ktorej vodič síce spôsobí dopravnú nehodu, ale iba znaleckým skúmaním možno s istotou preukázať, že vodič mohol nehode zabrániť. Rovnako pri ujme na zdraví je nutné znaleckým dokazovaním vylúčiť, že zranenie alebo úmrtie, ku ktorému pri dopravnej nehode došlo, nebolo zapríčinené inou poruchou, zdravotným stavom, ktorý nemal žiadnu príčinnú súvislosť s dopravnou nehodou. Preto nie je pochybením (práve naopak), ak dôjde k začatiu trestného stíhania „len“ vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a k vzneseniu obvinenia až po vypracovaní znaleckých posudkov, ktoré vytvoria dostatok dôkazov pre dôvodné podozrenie, že vodič bol nielen pri nehode, ale mal nehodu a jej následky s určitosťou aj zapríčiniť. Tým, že tieto znalecké posudky boli neskôr, aj v konaní pred súdom, vykonané ako dôkazy a mohol sa k nim vyjadriť obvinený (sťažovateľ), nedošlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu.

22. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie najvyššieho súdu je v tejto časti ústavne akceptovateľné. Je zrozumiteľné, racionálne, dostatočné a preskúmateľné. Pokiaľ mu sťažovateľ vytyka neodôvodnený odklon on judikatúry všeobecných súdov, poukazujúc pritom na unesenie publikované v zbierke pod č. R 19/2016 ústavný súd poznamenáva, že skutkové okolnosti oboch prípadov nie sú porovnateľné. V trestnej veci, ktorej sa označený judikát týka, išlo o zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a ťažiskový dôkaz, ktorým bol výsluch maloletej poškodenej (v tom čase vo veku 4 roky), tvoriaci základ pre celý reťazec naň nadväzujúcich dôkazov, bol vykonaný v čase, keď podozrivý nemohol vo vzťahu k tomuto vyšetrovaciemu úkonu (kardinálnemu dôkazu) uplatňovať obhajobné práva obvineného, keďže mu obvinenie v tom čase vnesené nebolo a navyše bol tento úkon neprípustne vykonaný za účasti matky maloletej poškodenej. Krajský súd v Bratislave v danej veci konštatoval, že výsluch maloletej (opakovanie ktorého by bolo pre ňu traumatizujúce) mal byť realizovaný až po vznesení obvinenia za prítomnosti zvoleného obhajcu obvineného. Nie je preto namieste závery zmieneného judikátu automaticky bez ďalšieho vzťahovať aj na vec sťažovateľa, keďže túto nie je možné v tomto smere považovať za analogickú a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu pritom jasne vyplýva, prečo je to tak. Znalecké dokazovanie vykonané pred vznesením obvinenia sťažovateľovi bolo orgánmi činnými v trestnom konaní evidentne realizované najmä za účelom zistenia skutočností opodstatňujúcich následný postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (ustálenie zodpovednosti sťažovateľa za skutok). Z hľadiska zachovania ochrany základných práv sťažovateľa pritom bola dôležitou a podstatnou najvyšším súdom prezentovaná okolnosť, že znalecké posudky boli v konaní pred súdom vykonané ako dôkazy a sťažovateľ sa k nim mohol vyjadriť. Pokiaľ sťažovateľ špecifikoval, že postupom orgánov činných v trestnom konaní mu bolo znemožnené namietať osobu znalca, klásť mu otázky na účely vypracovania znaleckého posudku a poskytnúť znalcovi svoje vlastné podklady, ktoré by boli schopné ovplyvniť výsledok znaleckého dokazovania, prípadne k znaleckým posudkom zaujať stanovisko, ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti neidentifikoval nijaké prekážky, ktoré by v tom sťažovateľovi reálne

bránili v rámci etapy súdneho konania (konania pred súdom). Námietka sťažovateľa sa tak javí ako neopodstatnená.

23. Najvyšším súdom uplatnenú formuláciu, že na vznesenie obvinenia bolo potrebné (znaleckým dokazovaním, pozn.) zistiť, či sťažovateľ mal nehodu „s určitosťou zapríčiniť“, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa nepovažoval za neprípustný zásah do jeho práv, aj keď jeho presvedčenie, že pri vznesení obvinenia postačuje vysoká miera pravdepodobnosti, nie „určitosť“, je akceptovateľné.

24. Podľa názoru ústavného súdu z celkového kontextu odôvodnenia napadnutého uznesenia v tejto časti je možné s porozumením vyčítať, že snahou najvyššieho súdu bolo zvýrazniť nevyhnutnosť získania určitých kvalitatívne významných poznatkov orgánmi činným v trestnom konaní (v tomto prípade znaleckým dokazovaním) pre zákonné uplatnenie postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (vznesenie obvinenia), a to bez toho, aby tým dovolací súd naznačoval potrebu zabezpečenia dôkazov v tomto štádiu konania v rozsahu potrebnom pre konečné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Najvyšším súdom použité výrazy v tomto ohľade preto nemohli spôsobiť ústavnú neudržateľnosť dovolacieho rozhodnutia.

25. V časti odôvodnia napadnutého uznesenia týkajúceho sa sťažovateľom namietaného nerešpektovania nesúhlasu poškodenej s jeho trestným stíhaním [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku] najvyšší súd uviedol, že tento súhlas sa ani nemohol vyžadovať, pretože poškodená nebola tak, ako to presne špecifikovali okresný súd a krajský súd, v takom obdobnom blízkom, resp. príbuzenskom vzťahu k sťažovateľovi, ako vyžaduje Trestný poriadok (§ 211). K tomuto záveru všeobecné súdy dospeli na základe preukázanej skutočnosti, že poškodená bola so sťažovateľom len „kamarátkou“ približne dva roky.

26. Najvyšším súdom akceptovaný záver súdov nižších stupňov ústavný súd nepovažuje za rozporný s účelom tejto právnej úpravy (§ 211 Trestného poriadku), keďže jej pravým a jediným účelom a zmyslom je riešenie konfliktu medzi záujmom štátu na trestnom stíhaní a záujmom poškodeného, ktorý má blízky vzťah k páchatelovi (obvinenému) v prospech poškodeného, ktorý môže byť v dôsledku potrestania páchatel'a nepriamo tiež postihnutý. V prípade sťažovateľovej trestnej veci však žiadna takáto potreba vyriešenia konfliktu nebola daná, keďže neexistoval takýto konflikt záujmov, pretože podľa zistení konajúcich súdov medzi poškodenou a sťažovateľom žiaden kvalifikovaný blízky vzťah prítomný nebol. Vyhodnotenie „kamarátstva“ všeobecnými súdmi v tomto konkrétnom prípade ako statusu nespádajúceho pod režim § 211 Trestného poriadku ústavný súd prehodnocovať (ako to zrejme sťažovateľ očakáva) nemohol vzhľadom na okolnosť, že nie je súdom skutkovým a navyše sťažovateľ nepredložil žiadne významné argumenty, ktoré by boli spôsobilé pripustiť úvahu o poškodenej ako osobe, ktorá by jeho potrestaním v trestnom konaní bola hoc aj nepriamo postihnutá.

27. Napokon nenaplnenie dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku najvyšší súd odôvodnil tým, že žiaden z uložených trestov sťažovateľovi – trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti – nebol uložený mimo trestnej sadzby, ale na ich samých dolných hraniciach, a preto ani priznanie poľahčujúcich okolností, na ktoré sťažovateľ poukazoval, by nemalo vplyv na zákonnosť výroku o trestoch.

28. Uvedená argumentácia dovolacieho súdu je síce stručnou, ale dostatočne výstižnou a akceptovateľnou odpoveďou na tvrdenie sťažovateľa, že súdy musia obligatórne z úradnej povinnosti zohľadniť všetky poľahčujúce okolnosti, ktoré v konaní zistili. Najvyšší súd zreteľne odpovedal, že ak by súdy aj konali (učinili) v zmysle požiadavky sťažovateľa, výrok o treste by to nijako neovplyvnilo. Ani sám sťažovateľ nepredostrel náležitú argumentáciu, v zmysle ktorej by mu ním navrhovaný postup konajúcich súdov (t. j. zohľadnenie poľahčujúcej okolnosti) priniesol priaznivejší výsledok, napr. v podobe nižšieho trestu. Prihliadajúc na materiálnosť ochrany základných práv a slobôd poskytovanej ústavným súdom, túto skutočnosť nie je možné prehliadať. Keďže je zrejmé, že prípadný kasačný zásah do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu by v tomto smere nepriniesol zmenu právneho postavenia sťažovateľa k lepšiemu, nevznikla potreba tak činiť.

29. Ústavný súd teda po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti a dal na ne dostatočne a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

30. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

31. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 2 a ods. 3 písm. a), b) a d) dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto práv odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 2 a ods. 3 písm. a), b) a d) dohovoru. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

32. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 27. marca 2025**

**Jana Baricová**  
**predsedníčka senátu**